

Maailmanloppu

Känny alkaa pimputtaa ärsyttävän hempeää herätysmusiikkiaan. Toi perhanan tunnus on pakko muistaa vaihtaa, ajattelen unenpöpperöisenä. Koira heräilee ja piipittää puoliunisena, ihana vanha karvakuono. Vanhasta karvakuonosta tulee luontevasti mieleen vieressä pötköttelevä aviomies, jota tökkään kylkeen. Kyllä, tiedän ettei hän siitä aamuvarhaisella pidä, mutta jotenkin olkapäälläni istuu tänä aamuna pikkuinen pirulainen. Häjyilen, heh.

Aamussa on outo klangi. Merkillisen hiljaista ja normaalia pimeämpää! Sähkökatkos, ajattelen, ja suljen silmät.

Havahdun viiden minuutin torkkumisen jälkeen ankaraan kahvintuskaan, sumppia siis kehiin, heti. Yllätänpä arki-aamuna kerrankin puolisoni tuoreella ja höyryävällä kahvilla. Ei kun ylös peiton alta, hop!

Mitä? Yöpöydällä oleva kelloradio on pimeänä, mitämitämitä ihmettä? Sama juttu yöpöydän valon kanssa, ei syty. Hiivatti, kun lattia tuntuu vilakalta...missä villasukat?

Koira hyppää tapansa mukaan väliimme sänkyyn, ymmhhyhh...älä kutita, mumisee mies koiralle.

En jää tätä kuhertelua enempää tarkkailemaan, ja umpipimeässä tuskin mitään erottaakaan.

-Hei tuu kattoon...kaupunki on ihan pimeänä, huudan miehelle olohuoneestamme. Toden totta! Panoraamanäkymä kaupungin silhuettiin on yksi musta möykky. Nyt on suurempi hämminki meneillään sähkönjakelussa...mitä tämä on? Tässä vaiheessa emme enää edes kokeile valoja, televisioita tai radioita päälle. Kuolleita kaikki!

Hortoillessani keittiöön aavistan jo, että tänä aamuna ei meidän huushollissa kahvia keitellä. Ja ei todellakaan keitetä. Vettä tulee nihkeästi liruttamalla, mutta milläs keität, kun ei retkivarusteita normikäytössä kotona ole. Trangia olisi nyt kova sana.

Patterit ovat arvatenkin viileät, kaukana normaalista kaukolämpötasosta. Tarkistan jääkaapin sisällön taskulampun valossa, ruoka ainakin toistaiseksi viileähköä, ei akuuttia hätää. Pakastin samoin hönkii vielä kylmin puhalluksin, kun riuhtaisen pakastekaapin oven auki.

Ongelmana ei parinkymmenen asteen pakkasella olekaan ruuan säilyminen, vaan sen valmistaminen ja lämmitäminen. No, voikkareilla pysyy hyvin toimintakykyisenä. Mutta se KAHVI! Villasukkaa jalkaan ja neuletta päälle, lapasetkin löydän käsiini. Kotona on todella kylmä!

Normiasioista tulee jäävuoren kokoisia uhkia - vessaan ei tule kuin säiliöllisen verran vettä. Vessaa ei siis pikkuhädässä nyt vedetä, sanokoon hygieenikot mitä lystäävät, päätämme. Tiedämme tämän vanhastaan vanhojen vesikatkosten ajalta, että säiliöllinen vettä tulee vielä tiristämällä huuhteluun. Aiemmat, etukäteen tiedossa olevat häiriöt vedensyötössä selvitettiin mainiosti varautumalla vesisangoon. No, ainakin kelvollisesti. Nyt hampaiden pesukin jää väliin. YÖK. Suussa maistuu kissanpissa.

Kelaan mielessäni salamannopeasti päivän kulun; piti mennä sovittuun aikaan labraan, piti ehtiä ajoissa piipahtamaa työpaikalla. Oli sovittuna kampaajakäynti, muutamat laskut erääntyivät juuri tänään, ne piti kotikoneella maksaa...APUA. Tietokone ei tietenkään toimi, yhteydet täysin poikki. Se peevelin kännykän akku, sekin oli loppumassa. Niinpä tietenkin.

Nostan mielessäni kädet ylös - tämä on force majeure. Hitot sovituista menoista, tuloista tai mistään – tilanne on taatusti koko Seinäjoen alueella kaikilla sama. Emme asu edes periferiassa, vaan kivenheiton päässä kaupungin ytimeistä. Ero eiliseen ja tähän yönsynkeään ja kylmään arkiamuun on murskaava.

Mies lähtee aamupissattamaan koira huokaillen, hortoilemaan taskulampun kanssa tammikuiseen aamuun. Ongelmia on odotettavissa jo omassa rappukäytävässä, koska koiramme ei rappuja kulje. Pentuaikana sattunut haveri rappusissa jäi eläimelle mieleen, eivätkö onnistuneet kokeilut sen jälkeen pelkoa koskaan hälvittäneet...voi meidän Niiloraukkamme! Pilkkopimeässä haparointi ei koira rohkaise, ja kuulen miehen rauhoittavat sanat sisään kotiimme.

Kiroan mielessäni, miksemme koskaan, ikinä, milloinkaan osta kuin varuksi vain vesikanistereita kaupasta? Monet marketit tarjoavat liikkeissään hyllyt väärällään jos minkäkinlaista vettä...Sama tilanne paristojen kanssa. Tulitikkuja ei ole, mutta kaasusytytin kynttilöille ja miehen tupakkasytkä sentään löytyvät. Piiriitkä miinus silti varautumiseen kriisitilanteita varten!

Kuivaruokaa, liha- ja kalasäilykkeitä, hiutaleita ja näkkäriä, keittoja, hapankorppuja on vaikka pataljoonalle, mutta milläs valmistat?

Samassa mieleeni välähtää koiran vesitilanne-onneksi suurikokoisen koiran vesikippo on lähes täysi. Luojaalle kiitos! Eläimen en anna tilanteesta kärsiä. Kärvistelen mieluummin itse kofeiinin puutostilan kanssa, kun katson janoisen koiramme anoviin silmiin.

Paitsi itsekäs kahvinpuute, mieleeni paukahtavat tuttavamme, joiden kodit ovat sähkölukollisissa taloissa! Kuinka he selviävät? Miten he pääsevät ulos kodeistaan, kuinka heitä voi mahdollisessa hätätilanteessa auttaa? Samalla mieleen työntyvät suuret hoitolaitokset, sairaalat, tuotantolaitokset, virastot. Pysähtyvätkö ne kaikki tähän? Riittävätkö varavoimat elintärkeiden toimintojen ylläpitoon hätätilanteessa? Loppuuko pieni ja hiljainen, onnellinen elämämme nyt?

Känny herättää entistä kovemmalla äänellä, entistä vaativammin toisen torkkuajan jälkeen. Herään KUNNOLLA ja riemastun – keittiöstä kantautuu kahvinkeitin vaimea porina, aamu-tv on olohuoneessa auki. Halleluja! Painajainen oli vain unta.

Maailmanloppu ei sitten tullutkaan.

En ole aikuiselämässäni sitten lasten syntymän ollut näin onnellinen.

Tiina Rantahalvari
Seinäjoki

